ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΛΙΝΑΣ ΝΤΕΜΠΕΡ

ΠΟΘΟΙ ΠΟΥ ΣΒΥΝΟΥΝ...

Ὅλοι ἔχουμε τὶς στενοχώριες μας, ἀλλὰ ποτὲ δὲν φανταζόμαστε ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι ποὺ ὑποφέρουν περισσότερο ἀπὸ μᾶς. Καθένας νομίζει πὼς ὁ δικός του πόνος εἶνε μεγαλείτερος.

Ἡ Ὑβόνη Ἐρτὼ σπουδάζε νομικὰ μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ γίνῃ γλήγορα δικηγόρος. Ἀλλὰ ἔξαφνα ὁ πατέρας της κατεστράφη οἰκονομικῶς καὶ ἔπεσε συγχρόνως βαρειὰ ἄρρωστος.

Ἡ μητέρα της ἀντέδρασε τότε στὴ δυστυχία τους μὲ μεγάλη γενναιότητα. Ἡ κοσμικὴ αὐτὴ κυρία ποὺ τῆς ἄρεσε ὥς τότε μόνο ἡ καλοπέρασι καὶ δὲ σκοτιζόταν γιὰ τίποτε, εἶχε μεταμορφωθεῖ ἄξαφνα σὲ ἀληθινὰ γενναία γυναίκα.

Γιὰ νὰ ἐξοικονομήσουν τὰ χρέη τους ποὺ ἦταν τεράστια, πούλησαν τὰ πάντα, σπίτι, ἔπιπλα, κοσμήματα, γοῦνες... Ἡ μητέρα τῆς Ὑβόνης ἐνοίκιασε ἕνα σπιτάκι στὴν ἐξοχὴ καὶ τὸ ἐπίπλωσε μὲ ὅ,τι τοὺς ἀπόμεινε ἀπὸ τὴν καταστροφή.

Τὰ λίγα χρήματα ποὺ εἶχαν τώρα, δὲν τοὺς ἔφταναν καλὰ-καλὰ γιὰ νὰ ζοῦν καὶ γι' αὐτὸ ἔδιωξαν ὅλους τοὺς ὑπηρέτες των.

Ἔτσι ἡ κυρία Ἐρτὼ ποὺ πρὶν ἀπὸ τρεῖς μῆνες ἔβλεπε τὸνομά της νὰ τὸ ἀνεβάζουν στοὺς οὐρανοὺς τὰ καλύτερα κοσμικὰ φύλλα, ἦταν ἀναγκασμένη νὰ φροντίζῃ μόνη γιὰ τὸ σπίτι καὶ νὰ μαγειρεύῃ.

Τὶς ὧρες δὲ ποὺ δὲν εἶχε δουλειά, ζωγράφιζε πιάντες καὶ βεντάλιες ποὺ τὶς πουλοῦσε γιὰ νὰ μεγαλώνῃ κάπως τὸ μικρό τους εἰσόδημα.

Ἡ Ὑβόνη ἄρησε κι' αὐτὴ τὸ Πανεπιστήμιο καὶ κατεύθυνε νὰ προσληφθῇ ὡς δακτυλογράφος σ' ἕνα μεγάλο ἐμπορικό. Κάθε φορὰ ὅμως ποὺ θυμόταν τὸ παλιό της ὄνειρο νὰ γίνῃ δικηγόρος τῆς ἔρχόντουσαν δάκρυα στὰ μάτια.

Στὸ ἐμπορικὸ ἐργαζόταν σὰν αὐτόματο. Ἡ ἄλλες ὑπάλληλοι, ἡ ἐργάτριες, ποὺ ἐργαζόντουσαν κι' αὐτὲς κοντά της, τῆς ἐφαίνοντο σὰν πρόσωπα μακρινά. Τί κοινὸν μποροῦσε νὰ ἔχῃ μὲ τὶς γυναίκες αὐτὲς ποὺ ἀσφαλῶς δὲν ὑπέφεραν ἀπὸ τὴ μονότονη δουλειά τους, ποὺ ἀσφαλῶς δὲν εἶχαν ζήσει ἡμέρες καλύτερες;

Ἡ Ὑβόνη ἐννοιοῦθε πὼς ἡ ζωὴ ἦταν ἐξωφρενικὰ σκληρὴ γι' αὐτήν. Καὶ αὐτὸ τὴν ἔκανε νὰ φαίνεται πάντα πικραμένη καὶ νὰ δείχνεται ἀπρόθυμη. Κανεὶς ὅμως δὲν τῆς κρατοῦσε κακία γι' αὐτό.

Ἀπὸ ὅλη τὴν περασμένη εὐτυχία της, δὲ λυπόταν γιὰ τίποτ' ἄλλο, παρὰ μόνο γιατί εἶχε ἀναγκασθεῖ νὰ διακόψῃ τὶς σπουδές της.

Καὶ ζήλευε ὅλες τὶς ἄλλες συναδέλφισς της γιὰ τὴν εὐθυμία μὲ τὴν ὁποίαν ἔκαναν μιὰ δουλειὰ ποὺ σ' αὐτὴν μόνο πίκρα ἔδινε.

Μιὰ ἡμέρα ὅμως κάποια συνάδελφός της, ἡ Κλαίρη, ποὺ καθόταν πλάι της, πῆγε στὸ κατέστημα μὲ τὰ μάτια κόκκινα καὶ δακρυσμένα.

—Τί νάχῃ ἄραγε αὐτή; ἀναρωτήθηκε ἡ Ὑβόνη μόλις τὴν εἶδε. Τὴν ἔξέχασε ὁ ἀρραβωνιαστικός της; Ἢ ἡ μοδιστρα τῆς ἐχάλασε τὸ φόρεμα;

Τὸ μεσημέρι, ὅταν οἱ ἄλλοι ἐπῆγαν νὰ φάνε, ἡ Ὑβόνη πλησίασε τὴν Κλαίρη καὶ τῆς εἶπε:

—Μὴν ἀπελπίζεστε ἔτσι, δεσποινίς... Τί ἔχετε; Εἶνε ἄρρωστος κανεὶς σπίτι σας;

—...Ὄχι... εὐτυχῶς... ἀπάντησε ἐκείνη.

Μὰ ἐπειδὴ ἡ νέα ντροπάτον νὰ τῆς ἀπαντήσῃ, ἡ Ὑβόνη τὴν πῆρε μαζύ της στὸ γαλακτοπωλεῖο ὅπου ἔτρωγε συνήθως. Μιὰ συμπάθεια τὴν τραβοῦσε πρὸς αὐτή.

Κάθησαν καὶ οἱ δυό τους σ' ἕνα τραπεζάκι, στρωμένο μὲ μουσαμά, κι' ἐκεῖ τὰ εἶπαν.

—Βέβαια, εἶπε τότε ἡ Κλαίρη, θὰ ἔπρεπε νὰ ἔνιωθα πὸ πολὺ θάρρος καὶ νὰ μὴν ἀπελπίζωμαι... Ἀλλὰ εἶχα τόσο πόθο νὰ γίνω καλλιτέχνις...

—Τί λές; φώναξε ξαφνιασμένη ἡ Ὑβόνη.

—Φαίνεται πὼς ἔχω πολὺ ὡραία φωνή, καὶ λατρεύω τὴ μουσική. Δὲν ἐπρόκειτο ν' ἀνεβῶ στὸ θέατρο, ἀλλὰ μόνο νὰ δίνω κονσέρτα. Αὐτὸ ἦταν τὄνειρό μου. Φαίνεται ὅμως πὼς εἶνε ἀπραγματοποίητο. Γιατί ὁ καθηγητὴς ποὺ μὲ δίδασκε δωρεάν, καὶ ἐνδιαφεροταν γιὰ μένα, πέθανε. Οἱ γονεῖς μου δὲν μποροῦν νὰ μοῦ πάρουν τώρα ἄλλον καθηγητή. Κι' ἔτσι τώρα εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ μείνω διὰ παντὸς δακτυλογράφος. Πῶς νὰ μὴ στενοχωροῦμαι;

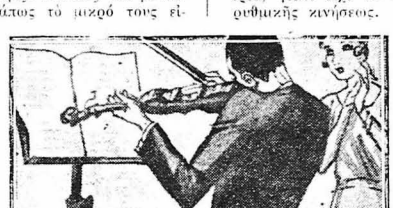

Ἔπαιζε στὸ βιολὶ μὲ μοναδικὴ τέχνη καὶ μ' ἀληθινὸ αἴσθημα...

Ἡ Ὑβόνη παραξενεύτηκε. Ὑπῆρχαν λοιπὸν κι' ἄλλοι πόθοι κρυφοί, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς δικούς της;...

Φίλησε τὴν Κλαίρη καὶ τῆς εἶπε τότε καὶ τὸν δικό της πόνο.

—Ἐγώ, ἤθελα νὰ γίνω δικηγόρος.

—Ἄ! Ὡραῖο εἶνε κι' αὐτό!...

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ἡ Ὑβόνη εἶχε μιὰ συντροφιά. Δὲ λυποῦσε πειὰ τοὺς γονεῖς της μιλῶντας τους γιὰ τὰ χαμένα της ὄνειρα. Μιλοῦσε τώρα γι' αὐτὰ στὴν Κλαίρη.

—Τί ὡραῖο πρᾶγμα νὰ τραγουδᾷ κανεὶς μὲ τὴν ψυχή του, γιὰ νὰ βαλσαμώνῃ τὸν πόνο τῶν ἄλλων... ἔλεγε ἡ Κλαίρη.

—Καὶ τὸ νὰ ὑπερασπίζεται κανεὶς ἕνα ἄθῶο, ποὺ τὸν ὡδήγησε στὸ ἔγκλημα ἡ φτώχεια, νὰ τὸν σώνῃ ἀπὸ τὸν κακὸ δρόμο δὲν εἶνε καὶ αὐτὸ πολὺ εὐγενικό; —φωτοῦσε ἡ Ὑβόνη.

Σιγὰ-σιγὰ ἡ Ὑβόνη γνωρίστηκε καὶ μὲ τὸ ἄλλο προσωπικὸ τοῦ καταστήματος. Κι' ἔτσι ἔμαθε ὅτι ἡ ταμίας, μιὰ μεγαλόσωμη γυναίκα, βυθισμένη ἀπὸ τὸ πρωῒ ὥς τὸ βράδυ στοὺς ἀριθμοὺς, εἶχε πολὺ γοῦστο, καὶ ὅτι τὸ σπίτι της ἦταν πολὺ καλλιτεχνικὰ στολισμένο καὶ γεμᾶτο ἀπὸ κεντήματά της.

Ἡ Λουΐζα πάλι, μιὰ πωλήτρια, θὰ ἤθελε νὰ γίνῃ μεγάλη χορεύτρια, γιατί εἶχε ἐκ φύσεως τὸ χάρισμα τῆς πλαστικότητος καὶ τῆς ρυθμικῆς κινήσεως.

Μιὰ ἄλλη κοπέλλα τέλος, πήγαινε κάθε βράδυ στὴ σχολὴ τῶν νοσοκόμων, γιατί τὸ ὄνειρό της ἦταν νὰ γίνῃ γιατρός.

Ἔτσι, σιγὰ-σιγὰ ἡ λύπη τῆς Ὑβόνης λιγόστευε. Ἔφτασε μάλιστα στὸ σημεῖο νὰ ντρέπεται, γιατί ἄλλοτε νόμιζε τὸν ἑαυτό της ἐξαίρεσι στὴ δυστυχία.

—Καὶ οἱ ἄλλοι—σκεπτόταν—ἄρησαν τὰ ἰδανικά τους. Εἰν' ἀλήθεια πὼς ὑποφέρω, μὰ ὄχι περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ὅλοι ἔχουν ἀπογοητεύσεις, καὶ ὅλοι δυσκολεύονται νὰ πραγματοποιήσουν τὰ ὄνειρά των.

Ἔγινε εὔθυμη, ὑποχρεωτική, εὐχάριστη. Τώρα ἡ δουλειά της τῆς φαινόταν λιγότερο δύσκολη, ἀφοῦ ἤξερε πὼς ἀπάνω ἀπὸ κάθε δουλειά, ἔσκυβε ἕνα μέτωπο ποὺ ἔκρυβε μιὰ θλῖψη σὰν τὴ δική της.

Ἐντωμεταξὺ ὁ πατέρας της ἔγινε καλά, καὶ βρῆκε δουλειὰ στὴν Τράπεζα ἑνὸς παλαιοῦ του φίλου. Καὶ τὸ σπίτι ἐλάφρωσε λίγο.

—Θὰ μποροῦσες ἴσως, Ὑβόνη, νὰ ξαναρχίσῃς τὰ μαθήματά σου, εἶπε μιὰ μέρα στὴν κόρη της ἡ κυρία Ἐρτώ.

Τί; Νὰ ξαναπάῃ στὸ Πανεπιστήμιο; Ν' ἀφήσῃ τὸ τραπεζάκι μὲ τὴ βαρειὰ μηχανή; Νὰ μὴ βλέπῃ πειὰ τ' ἀγαπητὰ πρόσωπα τῶν πονεμένων συναδέλφων της; Καὶ νὰ τὶς λυπήσῃ μὲ τὴν ἀναχώρησί της, καὶ νὰ τὶς ἀφήσῃ μὲ τὸ φαρμάκι τῆς κακῆς των τύχης; Νὰ γίνῃ ἡ πιὸ τυχερὴ ἀπὸ αὐτές; Ντροπόταν γι' αὐτό...

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ὑβόνη ἀπάντησε στὴν μητέρα της:

—Ξέρεις μαμά... τὶς σπουδές μου... λέω καλύτερα νὰ τὶς ξεχάσω... Συνήθισα τόσο τὴ νέα μου ζωή!

Τώρα ἡ μόνη λύπη τῆς Ὑβόνης ἦταν ὅτι δὲν εἶχε καμμιὰ ἐλπίδα νὰ βρῇ ἕναν ἄνθρωπο νὰ μοιράσῃ τὴ ζωή του μαζύ της. Καὶ δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεσι νὰ παντρευτῇ κανένα ἔμπορο, ἀφοσιωμένο μόνο στὸ τραπέζι μὲ τὰ ὑφάσματα ἢ στοὺς λογαριασμούς του.

Ἐν τούτοις βρέθηκε καὶ κάποιος ποὺ τῆς ἄρεσε κάπως. Ἦταν ἕνας ἀντιπρόσωπος τοῦ οἴκου, στὸν ὁποῖο ἐργαζόταν, ἕνας νέος νόστιμος, μορφωμένος, καλοκαμωμένος, καὶ μὲ ἀνατροφή. Γι' αὐτό, ὅταν ὁ νέος ἐκεῖνος ζήτησε τὸ χέρι τῆς Ὑβόνης, οἱ γονεῖς της δὲν δυσκολεύτηκαν καθόλου νὰ τοὺς ἀρραβωνιάσουν.

Μὰ ἡ μικροῦλα ἀρραβωνιασμένη, ξαφνιάστηκε πολύ, ὅταν μιὰ μέρα ἄκουσε τὸν μνηστῆρα της νὰ παίζῃ στὸ βιολί, μὲ μοναδικὴ τέχνη καὶ μ' ἀληθινὸ αἴσθημα, ἕνα ἀγατημένο της κομμάτι.

—Τί καλλιτέχνις θὰ ἤσουν ἄν...

Μὰ δὲν ἀποτελείωσε τὴ φράσι της.

Ὁ μνηστήρ της τότε μαντεύοντας τί ἤθελε νὰ τοῦ πῇ, τῆς ἀπάντησε:

—Ὄχι δά, Ὑβόνη μου... Ἂν ἀκολουθοῦσα τὸ στάδιο ποὺ μοῦ ἄρεσε, δὲν θὰ σὲ γνώριζα...

Καί, παίρνοντας μὲ λατρεία τὸ χεράκι της, τὄφερε στὰ χείλη του.

LINE DEBERRE